ÎNALTĂ TRĂDARE ȘI COLABORAȚIONISM ÎN EUROPA

Incorect Politic

Martie 12, 2025

Înaltă Trădare și Colaboraționism în Europa

Tradus cu DeepSeek și preluat de pe UNZ.COM:

Hans Vogel susține că elitele Europei nu au o busolă morală. Cu toate acestea, ele aplică standarde morale: adversarilor lor, în zelul de a se menține la putere.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, s-au întreprins represalii brutale împotriva celor care lucraseră cu sau pentru germani. Mulți dintre cei care colaboraseră au rămas neatinși, iar mulți dintre cei uciși ca colaboraționiști nu erau vinovați. Prin urmare, pentru a spune cel puțin, a fost o decontare foarte brutală și complet arbitrară. Se afirma că victimele au fost pedepsite pentru colaborarea cu germanii și pentru trădare și înaltă trădare.

În Franța, cel puțin 100.000 de oameni au fost uciși, adesea în cele mai brutale moduri, pentru că fuseseră reali sau presupuși „collabo”, cum erau numiți colaboraționiștii în Franța. Făptașii, de obicei autodenumiți „luptători ai rezistenței”, nu au fost niciodată trași la răspundere pentru crimele lor și au rămas nepedepsiți. Izbucnirea de violență și răzbunare din perioada postbelică din Franța nu are egal în istoria modernă a Europei. În Europa de Vest, Belgia ocupă locul doi, cu mii de oameni uciși atât de „luptători ai rezistenței”, cât și de oficiali numiți în grabă. Cel puțin 700.000 de dosare (pentru o populație adultă de puțin peste patru milioane) au fost întocmite pentru colaborarea cu germanii. Zeci de mii au fost condamnați, mulți au fost trimiși în închisorile statului sau la muncă forțată în minele de cărbuni. Toți au fost lipsiți de drepturile lor civile. În Olanda, peste 100.000 de oameni au fost trimiși în lagăre de concentrare, luând locul jidovilor, luptătorilor din rezistență și disidenților.

Pierre Laval, liderul guvernului francez din 1940 până în 1944, cunoscut sub numele de „guvernul de la Vichy”, a fost târât în fața unui tribunal improvizat, condamnat pentru înaltă trădare și executat prin împușcare. Liderul Mișcării Național-Socialiste Olandeze (NSB), Anton Mussert, a fost, de asemenea, condamnat la moarte pentru înaltă trădare de către un tribunal improvizat și împușcat. Ambii făceau parte din numărul mic de lideri politici europeni uciși pentru ceea ce alții nenumărați făcuseră și ei, dar nu fuseseră pedepsiți. Alte figuri notabile au fost Vidkun Quisling din Norvegia și Jozef Tiso din Slovacia. Cel mai căutat „colaborator” din Belgia, Léon Degrelle, care ajunsese la gradul de general în Waffen-SS, a reușit să scape în ultimul moment în Spania.

Nici colaborarea, nici trădarea nu erau bine definite din punct de vedere legal. Mai mult, cu o aplicare consecventă a definițiilor respectate de autorități, instanțe și slujitorii lor, atât de mulți oameni ar fi trebuit să fie împușcați, aruncați în închisoare sau condamnați la muncă forțată, încât toată Europa „eliberată” ar fi devenit un infern despoporat. Cu toate acestea, în această privință (precum și în majoritatea altor aspecte), atât narațiunea istorică colectivă occidentală, cât și narațiunile istorice naționale au construit și menținut o versiune a istoriei care nu ia în considerare nuanțe.

Ceea ce istoria oficială (precum cea predată în sistemul educațional și prezentată în mass-media) nu reușește să menționeze este că unii dintre cei mai entuziaști „colaboraționiști” au rămas neatinși după 1945. Motivul? Ei erau de obicei foarte bogați, puternici și bine conectați, cum ar fi Frits Fentener van Vlissingen, cel mai puternic om de afaceri olandez, care făcea parte din consiliile tuturor marilor firme olandeze. El a fost numit președintele comisiei de stat înființate pentru a purifica afacerile olandeze de colaboratorii naziști (!).

Acum, în ceea ce privește acei ani de război când germanii au ocupat o mare parte a Europei, ce anume era colaborarea, ce era considerat trădare și ce înaltă trădare?

Colaborarea era considerată a fi lucrul pentru germani, afacerile cu ei sau chiar avutul unei relații cu un soldat german. Cu toate acestea, după ce Franța, Olanda și Belgia s-au predat Germaniei în primăvara anului 1940, conform dreptului internațional (regulile recunoscute ale războiului), germanii constituiau de fapt o putere complet legitimă acolo, deși cu variații locale. Aceasta însemna că nu era nici ilegal, nici moral greșit să lucrezi pentru sau cu ei și să faci afaceri cu ei. La scurt timp după ce guvernele și armatele lor se predaseră, iar guvernele și mulți lideri politici fugiseră în Anglia, europenii sub ocupație germană și-au dat seama că, pentru a trăi, trebuiau să lucreze, iar asta însemna adesea să lucreze pentru și cu germanii. Alte milioane din acele națiuni ocupate au plecat să lucreze în Germania, unde salariile și condițiile de muncă erau mai bune. Asta până când englezii și americanii au început să bombardeze orașele germane.

Sute de mii de europeni s-au alăturat Wehrmacht-ului și SS-ului. Din Europa de Vest, aceștia includ 25.000 de olandezi, 20.000 de francezi și aproape 20.000 de voluntari belgieni ai SS-ului. Ceea ce puțini încă nu realizează este că chiar și alăturarea forțelor armate germane nu constituia un caz clar de „colaboraționism", deoarece mulți au făcut-o dintr-o dorință sinceră de a lupta împotriva comunismului. Mulți europeni detestau comunismul sovietic și erau dispuși să-și riște viața pentru a preveni preluarea Europei de Vest de către sovietici, ceea ce la un moment dat părea o posibilitate foarte reală.

Încă de la epurările postbelice și valul de răzbunare, un element esențial al narațiunii oficiale a fost că, pe măsură ce germanii plecau, toți cei care colaboraseră cu ei trebuiau pedepsiți ca o condiție pentru reconstrucția socială și economică. Oricine se obosește să verifice faptele va concluziona că aceasta este o poveste. Astăzi, conceptele de colaborare, trădare și înaltă trădare sunt menționate exclusiv în legătură cu ocupația germană din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acestea nu sunt niciodată menționate în legătură cu alte evenimente istorice comparabile, cum ar fi Revoluția Franceză și Europa napoleoniană. Între 1793 și 1815, francezii au ocupat o mare parte a Europei, beneficiind de o largă „colaborare" din partea tuturor nivelurilor sociale ale națiunilor ocupate. Cu toate acestea, după ce Napoleon a părăsit scena, nimeni în Europa nu a fost acuzat de colaborare, trădare sau înaltă trădare și nimeni nu a fost pedepsit pentru asta. Același lucru este valabil și pentru alte războaie din Europa în timpul cărora un inamic victorios a ocupat o națiune înfrântă, cu excepția celui de-al Doilea Război Mondial.

Înalta trădare este, desigur, un caz special, dacă nu pentru altceva, pentru că, prin definiție, doar un număr foarte mic de oameni sunt capabili să o comită. Trebuie să ai acces la informații guvernamentale clasificate sau să fii fizic aproape de cele mai înalte niveluri ale birocrației sau guvernului. La urma urmei, conform dreptului roman, de unde provine conceptul de perduellio (înaltă trădare), aceasta este o încercare de a înlătura sau ucide cei mai înalți oficiali ai statului și, astfel, de a distruge guvernul național sau șeful statului. Trădarea în timp de război este actul de a face lucruri care sunt dăunătoare țării tale,

beneficiind interesele inamice. În timp de pace, este vorba despre a face lucruri dăunătoare țării tale, beneficiind interese străine.

Dacă teoria și practica tratamentului european postbelic al colaboraționiștilor, trădătorilor și celor care au comis înaltă trădare ar fi aplicate circumstanțelor actuale, care ar fi rezultatul? Există suspecți de înaltă trădare, trădare sau colaborare?

Ei bine, da, există! În primul rând, oricine își slujește țara într-o poziție înaltă sau oficială națională ar trebui și este, în primul rând, de așteptat să apere interesele propriei națiuni și ale concetățenilor săi, adică ale oamenilor pe care îi reprezintă. De exemplu, actualul secretar general al NATO, Mark Rutte, care a fost prim-ministrul Olandei din 2010 până în 2024. Rutte a fost, de asemenea, strâns asociat cu Forumul Economic Mondial ca așa-numit Lider Global Tânăr.

Deci, ale cui interese a reprezentat Rutte în tot acest timp? Ale cui interese o reprezintă ministrul de externe german Annalena Baerbock, un alt Lider Global Tânăr? Dar prim-ministrul Finlandei, Alexander Stubb, tot un Lider Global Tânăr? Dar Liderii Globali Tineri Emmanuel Macron și foștii prim-miniștri David Cameron (Marea Britanie), Matteo Renzi (Italia) și Leo Varadkar (Irlanda)? Site-ul oficial al WEF se laudă: „Aliniați cu misiunea Forumului Economic Mondial, căutăm să promovăm cooperarea public-privat în interesul public global. Suntem uniți în credința că problemele presante de astăzi reprezintă o oportunitate de a construi un viitor mai bun peste sectoare și granițe.” (sublinierile mele).

Prin urmare, interesul public global este pus înaintea intereselor naționale, iar acest lucru este chiar declarat ca politica oficială a celor care au devenit Lideri Globali Tineri. Dacă asta nu constituie trădare, sau chiar înaltă trădare, ar trebui să ne întrebăm ce o face. Dacă criteriile de epurare postbelică ar fi aplicate, cu siguranță ar fi trădare, iar făptuitorii merită să fie judecați și condamnați. Poate chiar la un pluton de execuție, dar această decizie ar trebui lăsată unui judecător.

Pe lângă acești și sute de alți trădători de înaltă trădare din întreaga Europă de Vest care servesc interesele WEF, OMS și altor ONG-uri în detrimentul multor dintre concetățenii lor, de exemplu prin participarea la întâlnirile WEF, există nenumărați colaboraționiști, din nou conform criteriilor stabilite și aplicate în perioada imediat postbelică. Acești colaboraționiști, din nou conform standardelor stabilite acum optzeci de ani, includ oameni care lucrează la niveluri inferioare pentru zeci de ONG-uri, de obicei în proiecte direcționate sau coordonate de USAID, care este în curs de demontare deoarece este o organizație criminală.

De asemenea, aceștia includ zeci de mii de membri ai forțelor armate ale NATO (toți voluntari astăzi!) care participă la campaniile și expedițiile ilegale conduse de SUA împotriva Iugoslaviei, Serbiei, Irakului, Siriei,

Libiei și Afganistanului. Care este, mai exact, diferența esențială între ceea ce au făcut aceștia și voluntarii SS din timpul războiului? S-ar putea considera norocoși că nu au fost trași niciodată la răspundere pentru acțiunile lor și că sunt încă în viață în loc să fi pierit într-un val de mânie publică răzbunătoare.

Acum că Donald Trump a început lupta cu monstrul rău numit Globalism, există o șansă bună ca europenii să se alăture lui. În orice caz, este timpul ca criminalii care conduc diferite regimuri ale UE și slujitorii lor (cum ar fi „prostituații" care lucrează pentru mass-media) să fie trași la răspundere pentru crimele teribile pe care le-au comis, dintre care nu cea mai mică este forțarea concetățenilor lor să facă vaccinuri anti-Covid.

Comparând orgia de violență răzbunătoare împotriva „colaboraționiștilor" și trădătorilor de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial cu nepăsarea cu care atât de mulți dintre contemporanii noștri colaborează, ajutând și încurajând crime de război și comițând tot felul de crime, se adaugă o altă contradicție izbitoare la cele multe care ne înconjoară deja.

La fel ca multe altele, această contradicție rezultă și ea dintr-o combinație de exagerare fără minte și orbire intenționată. Decontarea postbelică a fost extrem de revoltătoare. Mai mult, ușurința cu care atât de mulți astăzi comit crime pentru care ar trebui cu adevărat pedepsiți este condiționată de o distorsionare sistematică a istoriei: toți germanii erau presupuși a fi răi, în timp ce toți aliații și „luptătorii din rezistență" erau presupuși a fi buni.

Acum că, în special germanii din Republica Federală originală și-au internalizat și acceptat pe deplin vinovăția și responsabilitatea lor eternă pentru toate crimele comise în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, descendenții aliaților occidentali par să creadă că pot face orice și să scape nepedepsiți. Toți sunt descendenți chiar a celor care au fost instrumentali în dezlănțuirea câinilor războiului în 1939.

Astăzi, același „Partid al Războiului" cere cu voce tare un război cu Rusia. De fapt, întreaga lume poate vedea acum că aceștia comit cea mai gravă formă de trădare: împingând spre un război pe care majoritatea constituenților lor nu îl doresc absolut deloc.

Unii oameni nu învață niciodată.